

veielse, om man ikke til det faste Ophold som hderligere Betingelse skulde knytte: „og lovlig Næringsvei“, men man har ikke troet at burde tilraade dette, deels fordi der, saavidt vides, sjeldnere i Pragis er bleven taget Hensyn til denne sidste Omstændighed, deels fordi det siindom kunde have sin Vanskelighed at afgjøre dens Tilstedeværelse eller Ikke-Tilstedeværelse. Fremdeles bemærkes, at det er Meningen, at den Paagældende altid ved Udviisningen skal til Retsprotokollen (det vil sige den udvisende Autoritets Protokol, i Reglen vel altsaa Politiprotokollen) have en Advarsel om Følgerne af hans ulovlige Tilbagevenden, hvorfor Bestemmelsen herom i Udkastets § 16 er givet i et særskilt Stykke, der refererer sig saavel til Sæns første som til dens andet Stykke. Straffen for at vende tilbage her trods Udviisningen og det givne Tilhold bør ifølge denne Forseelses Bestaaffenhed vistnok ordentligviis ikke overskride Maximum af Fængselsstraffen; men af Hensyn til at Omstændighederne, navnlig ved oftere Gjentagelse, kunne være mere graaverende, og at det kan være nødvendigt at have en alvorlig Straf for at skræmme Bedkommende fra at komme tilbage her til Landet, hvor Retsikkerheden maaste udsættes for stor Fare ved hans Nærværelse, har man dog troet som Straffalternativ at burde tilføie Forbedringshuusarbeide indtil 1 Aar.

Udkastets §§ 17—28 omhandle Fængselsstraffen, af hvilken man ligesom den tidligere Kommission anseer det hensigtsmæssigt at bibeholde de 4 Arter: simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Fængsel paa Vand og Brød og Statsfængsel. Ligeledes har man været enig i, at det er rettest i Straffeloven, næst Bestemmelser om Udstrækningen af de forskjellige Arter Fængsel i Henseende til Tiden, kun at betegne dem ved Angivelsen af den Kost, de Bedkommende maae nyde, som er det, hvorved de — affeet fra Statsfængsel, som er af en eiendommelig Bestaaffenhed — i det Væsentlige adstille sig fra hinanden, og iøvrigt at henviser til de i andre Lovbestemmelser givne Forstrifter om Arrestvæsenet (fortiden nærmest Regl. 7de Mai 1846). Maximumsgrændserne for simpelt Fængsel og for Fængsel paa sædvanlig Fangekost har man fremdeles med den

tidligere Kommission troet passende at kunne sætte til henholdsviis 2 Aar og 6 Maaneder. Derimod har man fundet det hensigtsmæssigt, navnlig af Hensyn til Forholdet mellem Fængsels- og Bødestrafen og Reglerne for Bøders Afsoning — hvorom Mere nedenfor — at nedsætte Minimum af simpelt Fængsel til 2 Dage, ligesom man har troet, at et rigtigere Forhold mellem de forskjellige Arter Fængselsstraffe vil fremkomme, naar 1 Dags Fængsel paa Vand og Brød sættes lig 4 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost og 6 Dages simpelt Fængsel (Udkastets § 25). I selve Straffeloven ansees det fremdeles mindre passende udtrykkelig at nævne det Quantum Brød, der daglig skal gives den, der er hensat i Fængsel paa Vand og Brød, og forsaavidt Brugen af Tobak forbydes ham, bør Saadant formeentlig — i Lighed med hvad der er Brug idetmindste i Hovedstadens Arrester — indskrænkes til Røgtobak (Udkastets § 20). En væsentligere Afvigelse fra den tidligere Kommissions Forslag er imidlertid den, at i nærværende Kommissions Udkast foreslaaes kun Anvendelsen af een Art Fængsel paa Vand og Brød, idet man har været fuldkommen enig om, at der med Hensyn til, at Fængsel paa Vand og Brød allerede i og for sig er en saa streng Straf, at den efter det mildere Straffepincip, som Udkastet i det Hele vedkjender sig, neppe taaler nogen Skærpselse, samt med Hensyn til at de særegne Grunde, der kunne have talt for at indføre en skærpet Art af Fængsel paa Vand og Brød i Militairretaten, nemlig deels Hensynet til at bevare Forbryderen for Krigstjensten ved at undgaae Strafarbeide, deels Trangen til ved Ophævelsen af Spidsrodsstraffen at kunne substituere den med en Straf af en meget alvorlig Charakter, ikke kunne gjøres gjældende ved Afattelsen af en civil Straffelov, — ikke er nogen Opfordring til i den nye Straffelov at indføre den af den tidligere Kommission fra den militaire Strafferet adopterede Straf af strengt Fængsel paa Vand og Brød. Hovedmotivet hertil, at det skulde være hensigtsmæssigt at give den i Pragis saa hyppigt forekommende Straf af Fængsel paa Vand og Brød en større Udvidelse for derved i mange Tilfælde at kunne undgaae Bødmølse af den